

— Ἀλλὰ διατί ὅλη αὐτὴ ἡ μανία; εἶπεν ἡ Λουκία. Δὲν ἐννόησα τίποτε.

— Πρέπει νὰ σὰς εἶπω ἐν πρώτοις, ἀπάντησεν ὁ Ἀντώνιος, ὅτι ὁ κόμης εἶνε πρόεδρος καὶ ὁ διδάσκαλός σας ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑρυθρῶν. Τοιοῦτοι σύνδεσμοι εἶνε Ἑρυθροὶ, Λευκοὶ καὶ Μέλανες, ἀναλόγως τοῦ σκούφου τὸν ὁποῖον φοροῦν τὰ μέλη των, καὶ ἀσχολία των εἶνε νὰ ἔχη ἕκαστος ἰδίαν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐκκλησιάζεται, καὶ ἀξιώματα διάφορα τὰ ὁποῖα νὰ ἱκανοποιῶν τὴν φιλοτιμίαν μελῶν του. Ἀφοῦ τὰ πλήθη δὲν δύναται τῶν ἄλλως νὰ συμμετέχουν τῆς διοικήσεως τῶν πραγμάτων τοῦ δήμου των, εὗρηκαν αὐτὴν τὴν διέξοδον, διὰ νὰ ἔχουν εἰς τὴν νὰ καταγίνονται καὶ νὰ εὐχαριστοῦν τὴν ἀτομικὴν των φιλοδοξίαν.

— Καὶ πῶς, ἰατρὲ, διέκοψεν ὁ Σιρ Ἰωάννης, δὲν ἐκλέγουν οἱ δημόται τοὺς δημοτικούς των συμβούλους, τὸν δήμαρχόν των;

— Νὰ ἐκλέξουν δημοτικούς συμβούλους; οὐδὲ εἰς τὸ ὄνειρόν των! ἀνεφώνησεν ὁ ἰατρός. Αἱ κυβερνήσεις μας ἔχουν φοβερὰν ἀποστροφὴν πρὸς τὸ ἐκλογικὸν σύστημα. Θέλετε νὰ μάθετε ποῖος ἐκλέγει τὸν δήμαρχον καὶ τοὺς δημοτικούς συμβούλους; Ὁ πρόων δήμαρχος, ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ λοχαγὸς τῶν καραβινοφόρων κάμουν κατάλογον τὸν ὁποῖον στέλλουν εἰς τὸν διοικητὴν πρὸς ἔγκρισιν. Ὁ διοικητὴς τὸν στέλλει εἰς τὸν γενικὸν ἔφορον τῆς ἐπαρχίας, αὐτὸς τὸν στέλλει εἰς τὸ Τουρίνον, καὶ ἐκεῖ ἐγκρίνεται ὀριστικῶς. — Ὡς πρὸς τὸ σημερινὸν ζήτημα, προσέθηκε μετὰ μικρὰν παύσιν ὁ ἰατρός, ἰδοὺ τί συμβαίνει. Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἐπίτροποι τῶν ἐρυθρῶν, προσδρευόμενοι ἀπὸ τὸν κόμητα, ὡς συνήθως, ἐψήφισαν πρότινος χρόνον χρηματικὸν τι ποσὸν, πρὸς ἀγορὰν ἀρμονίου διὰ τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τοῦ Συνδέσμου. Ἀφοῦ κατασκευάσθη τὸ ἀρμόνιον, οἱ ἐπίτροποι συνῆλθον ἐκ νέου, διὰ νὰ προβλέψουν περὶ τῶν ἀναγκαίων ὁδοιπορικῶν ἐξόδων τοῦ χορδιστοῦ καὶ τῶν ἐξόδων τῆς ἐδῶ διαμονῆς του. Κατ'αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐδήλωσεν ὁ κόμης, ὅτι αὐτὸς ἀνελάμβανεν αὐτὰς τὰς δαπάνας, καὶ ὅτι ἤθελε παρέχει κατοικίαν εἰς τὸν ὀργανοποιὸν ἐντὸς τοῦ μεγάρου του. Ἡ προσφορὰ του ἔγειρε δεκτὴ δὲ ἁποφάνων εὐχαριστηρίου, καὶ τοῦτο συνέβη κατὰ τὴν ἀξιωματηρίου συνεδρίασιν τῆς 19 Νοεμβρίου 1839, περὶ ἧς ἔλεγε πρὸ μικροῦ ὁ διδάσκαλός τῆς ἰχθυογραφίας. Φαίνεται τὴν ὥρην ὅτι ὁ κόμης, ὅστις φημίζεται ὡς πολὺ φιλάργυρος, ἀρνεῖται νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἐκ τούτου ἡ ὀργὴ τοῦ διδασκάλου σας.

Ὁ Σιρ Ἰωάννης ὠργίσθη μεγάλως, ἀκούσας τὴν ἐξηγήσιν ταύτην, καὶ διεμαρτυρήθη λέγων, ὅτι θὰ ἐπλανᾶτο βεβαίως ὁ διδάσκαλός τῆς ἰχθυογραφίας. Ὁ κόμης φιλάργυρος; Ἀνοησία! Εἰκοσάκις εἶχε προσφέρει τὸ μέγαρόν του εἰς τὸν Σιρ

Ἰωάννην. Ἄνθρωπος εὐγενοῦς κατὰγωγῆς ὡς ὁ κόμης δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποπέσῃ εἰς τοιαύτας μικρότητας. Ὁ Σιρ Ἰωάννης ὑπεσχέθη νὰ ἴδῃ τὸν κόμητα καὶ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις περὶ τῶν διατρεχόντων. Ἐξεπλήρωσε δὲ τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὠμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τοῦ πράγματος πρὸς τὸν κόμητα. Ἀποτέλεσμα τῆς συνδιάλέξεως ταύτης ὑπῆρξεν ὅτι τὴν ἐπαύριον εὐθὺς ὁ ὀργανοποιὸς ἐγκατεστάθη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κόμητος, πρὸς ἄπειρον εὐχαρίστησιν πάσης μερίδος.

[Ἔπειτα συνέχισεν]

ΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Βίκτωρος Τισσῶ].

Α'

Ἡ ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Ἀστέρως φυλακὴ.—Τὰ παιδία.—Δολοφόνος.—Οἰκογένεια ἀθλίων.—Ἡ ἀγαθοεργία ἐν Βιέννῃ.—Γυνὴ ἐν κλωδίῳ.—Τὸ λεύκωμα τῆς φυλακῆς.—Ἡ δημοτικὴ φυλακὴ.—Ἡ ἀφίξις.—Τέκνον τῶν Κυρπαθίων.

Διτρεχόμενοι μίαν τῶν λαμπροτέρων καὶ εὐρυτέρων πλατειῶν τῆς Βιέννης καὶ εἰσερχόμενοι εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἰουδαίων, εὕρισκμεν πρὸς ἀριστερὰν μικρὰν τινα στενήν καὶ ρυπαρὰν ὁδὸν, διακυπτομένην τῆδε κάκεισε ὑπὸ δυσωδῶν τελεμάτων, καὶ μετ' οὐ πολὺ φθάνομεν ἐνώπιον οἰκοδομημάτων παλαιῶν, ἀπαισίου τὴν ὄψιν καὶ ἐσθνηνωμένου, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸ βῆθος ἀδιεξόδου τινὸς στενωποῦ. Παράθυρα στενὰ μετὰ πυκνῶν σιδηρῶν κιγκλιδῶν βλέπουσι τὰς στέγας τῶν παρακειμένων οἰκιῶν. Μεγάλῃ δὲ στερεὰ πύλη, βεβαυμένη διὰ μαύρων καὶ λευκῶν ταινιῶν, εἶνε προσηρμοσμένη εἰς τείχη τριῶν ποδῶν πάχος ἔχοντα. Ἡ πένθιμος γυμνότης τῆς προσόψεως τοῦ οἰκοδομηματος, ἡ ψυχρὰ σιωπὴ, ἥτις τὸ περιβάλλει, καὶ ἡ μεγάλη σιὰ, ἣν ἐξαπλῶνει εἰς τὴν ὁδὸν, ἡ ἀκουσία κίνησις ἣν ἐξ ἀηθίας αἰσθάνεται ὁ θεατὴς, ταῦτα πάντα καταδεικνύουσιν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι τὸ οἰκοδόμημα εἶνε δοχεῖον ἐγκλημάτων καὶ ἀθλιότητος, ὀχετὸς τῶν θολῶν ὑδάτων τῆς μεγάλης πόλεως. Καὶ ὄντως εἶνε φυλακὴ.

Ἄμα τῆς σιδηροφάκτου πύλης στρεφομένης ἐπὶ τῶν ἐφθαρμένων στροφιγγῶν αὐτῆς, ὁ εἰσερχόμενος εὕρισκται μετὰ ζῦ φρουρᾶς κλητήρων, οἵτινες περιτεταλιγμένοι ἐν τῷ μακρῷ μανδύῳ των συνδιαλέγονται καὶ καπνίζουσιν ὀρθοὶ ἢ καθήμενοι ἐπὶ ξυλίνου θρανίου.

— Ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς; ἠρώτησά τινα τῶν φυλάκων.

— Ἀριστερὰ, εἰς τὸ πρῶτον, θὰ σημάνετε.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ πύλη τῆς φυλακῆς ἀνοίγεται, ὠθουμένη δειλῶς ὑπὸ γυναικὸς ἰσχνῆς καὶ καταβεβλημένης. Εἶχε τὰς χεῖρας μελανὰς ὑπὸ τῶν χειμέθλων, καὶ ἐκράτει ὑπὸ μάλης μικρὸν δέμα' ἐφόρει δὲ φόρεμα ἐκ λεπτοτάτου καὶ προστύχου ὑφάσματος, ἦτο ἄνευ περιποδίων, καὶ τοι ἦτο Φεβρουάριος καὶ χιῶν ἐκάλυπτε τὴν γῆν.

— Τί θέλεις; τὴν ἠρώτησεν ὁ ἀρχιφύλαξ.

αίθουσῶν, μεστῶν ἀκαθάρτου ἀέρος, ἐντὸς τῶν δ-
ποίων εἶνε συμπεπιεσμένοι οἱ ἄνθρωποι. Παντα-
χοῦ ρυπαρότης, καὶ ὕδωρ πουθενᾶ, ὥστε οἱ φυ-
λακισμένοι οὔτε νὰ νιθῶσιν ἔχουσιν, οὔτε νὰ
πλύνωσι τὰ ἐνδύματά των, καὶ οὐχὶ σπανίως τὸ
μονάκριβον ὑποκάμισόν των σήπεται ἐπὶ τοῦ ρυ-
παροῦ αὐτῶν σώματος. Ὁρθῶς λοιπὸν ἐπωνόμα-
σαν τὴν φυλακὴν ταύτην «ἀθλιοκομεῖον».

Ἐν τῷ δευτέρῳ δρόμῳ κρητοῦνται οἱ κατηγο-
ρούμενοι διὰ ἀστυνομικὰς παραβάσεις. Ἐν δὲ τῷ
τρίτῳ οἱ ἀλήται, οἱ ἀνέστιοι, οἱ ἄγνωστοι, οἱ ἀ-
πάτριδες. Καθ' ἑκάστην ἀποπέμπουσιν εἰς τοὺς
δήμους των ἢ συνοδεύουσι μέχρι τῶν ὁρίων 150
— 200. Τῷ 1876 ἀπεδιώχθησαν ἀπὸ τῆς πρω-
τεύουσας ἑξ̄ χιλιάδες καὶ ἑκατὸν ἑβδομηκοντα
τρεῖς τοιοῦτοι. Τοὺς δὲ βιενναίους ἀλήτας συλ-
λαμβάνοντες ἀπολύουσι μετ' οὐ πολλῶν, δίδοντες
εἰς αὐτοὺς ἐνίοτε ἕν φλωρίνιον. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο
προτιμότερον νὰ τοὺς ἐνδύωσι, διότι ὡς εἶνε ῥα-
κένδυτοι τίς θὰ ἀποφασίσῃ ποτὲ νὰ δώσῃ εἰς αὐ-
τοὺς ἐργασίαν; Εἶδον πολλοὺς τοιοῦτους ἀπολυ-
θέντας, οὗς ἠδύνατο κάλλιστα ἡ ἀστυνομία νὰ
συλλάβῃ καὶ προσβάλλουτας τὰ δημόσια ἤθη διὰ
τῆς ἀνεπαρκούς ἐνδυμασίας των.

Ἄς ἀνάβῳμεν ὑψηλότερα. Ἦδη εὐρισκόμεθα
ἐν τῇ καθ' αὐτὸ χώρῃ τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἀ-
θλιότητος. Πνιγρὰ ὄσμη δάκνει τὸν καιμὸν σου,
καὶ ὅπισθεν τῶν κεκλεισμένων θυρῶν ἀκούονται
παράπονα καὶ στεναγμοί. Ἡ φυλακὴ αὕτη εἶνε
τῶν Ἀθιγγάνων, τοὺς ὁποίους τὸν μὲν χειμῶνα
ἐγκλείουσιν ἐνταῦθα σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, τὸ
δὲ θέρος ἀφίγουσι νὰ κατασκηνώσωσιν ἐν τῇ αὐλῇ
μετὰ τῶν ἀμαζίων καὶ τῶν ἄρκτων των.

Ἄμ' ἀνοιξάντος τοῦ κλειδούχου αἰθουσάν τινα
περιέχουσιν ἑκατοστὴν προωρισμένων ν' ἀποστα-
λῶσιν εἰς τὰς πατρίδας των, νέος τις ἦλθε μεθ'
δρομῆς πρὸς με, καὶ μετὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς καὶ
δακρύων μοὶ εἶπε « Ἐξοχώτατε, σὺς παρακαλῶ
νὰ μὴ με συνοδεύσῃς εἰς τὸ χωρίον μου χωροφύ-
λακες. Ἐχω γέροντα πατέρα, ὃ ὁποῖος θὰ ἀπο-
θάνῃ ἀπὸ τὴν λύπην του καὶ ἐντροπὴν του' τὸσον
εἶνε φιλότιμος. Καὶ ἔπειτα ἔχω καὶ τὴν ἀρρεθω-
νιστικὴν μου ἐκεῖ, προσέθηκε μετὰ λυγμῶν ὃ νέος.

— Πόθεν εἶσαι; ἠρώτησεν ὁ δεσμοφύλαξ.

— Ἀπὸ τὸ Ἄλτσμπόρ, ἐξοχώτατε.

— Δὲν εἶνε χωρίον τῶν Καρπαθίων;

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὃ
νέος. Εἶνε μικρὸν χωρίον ὅπου ὅλοι εἶνε πτωχοὶ,
ἀλλὰ τίμιοι ἄνθρωποι. Τί χαρὰν ἔχω ὅπου θὰ
ἰδῶ πάλιν τὸ χωρίον μου καὶ τὴν κατοικίαν τῆς
μητρὸς τῆς Ἰβάτσχας' εἶνε τὸ ὄνομα τῆς ἀρρε-
θωνιστικῆς μου. Εἶνε ὑψηλὴ, λεπτοκαμωμένη,
μαυρομάτα καὶ στόμα τριαντάφυλλο. Καὶ ὅταν
τὸ πρῶτ' τὰ χαράγματα ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὸ παρά-
θυρό της, τὴν ἔβλεπα τὴν σιταρήθρα μου ὀρθὴ καὶ
ἐκτένιζε ἔμπροστὰ ἕνα κομμάτι καθρέπτῃ τὰ
μακρὰ μαλλιά της, καὶ τὴν ἐκαλημέριζα καὶ ἐ-

καίην μοῦ ἔστειλεν ἕνα φιλί. Δι' αὐτὴν ἦλθα εἰς
τὴν Βιέννην. Μοῦ ἔλεγον ὅτι φθάνει νὰ σκύψῃ
κάνεις ἐδῶ καὶ θὰ πιάσῃ χρήματα, καὶ ἐγὼ ἤ-
θελα νὰ ἔχω μερικὰ τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου
μας, νὰ τῆς ἀγοράσω εὐμορφα φορέματα καὶ νὰ
ἐτοιμάσω μίαν φωλεάν διὰ τὴν περιστέρα μου ποῦ
νὰ τὴν ἀξίζῃ. Ἀλλὰ ἐδῶ πέτραις ὕσαις θέλεις,
καὶ ὅταν πεινάσῃς δὲν ἔχεις τὸ καταφύγιον νὰ
πάρῃς τὸ δίκανόν σου καὶ νὰ ζητήσῃς τὴν τρο-
φὴν σου εἰς τὰ χαμόκλαδα. Ὡ πατρίς μου, θὰ
σὲ ἰδῶ τέλος πάντων. Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ, κύ-
ριε, νὰ μὴ με συνοδεύσῃς χωροφύλακες εἰς τὸ
χωρίον μου, καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ μὴ γυρίσω πλέον
ἐδῶ, ἀφ' οὗ τὸ ὄνειρό μου δὲν ἀλήθευσε. Καὶ ὅ-
μως εἶχα καὶ θάρρος καὶ καλὴν θέλησιν. Πρῶτα
ἐπῆγα εἰς ἕν ἐργαστήριον' μὲ ἠρώτησαν πόθεν
εἶμαι' τοὺς εἶπα, καὶ ἐκεῖνοι μὲ σιληρότητα μ'
ἀπεκρίθησαν, μόνον Γερμανοὺς δεχόμεθα. Ἐζήτησα
νὰ κουβαλῶ λάσπη ἕς τὰ κτήρια, ἀλλὰ μ' ἐδίω-
ξαν, διότι, εἶπαν, αὐτὴν τὴν ἐργασίαν τὴν κά-
μουν γυναικες πολὺ εὐθηνότερα ἀπὸ τοὺς ἄν-
δρας. Τέλος πάντων ἠθέλησα νὰ κουβαλήσω ἕς τὸν
ὄμιόν μου τοὺς σάκκους τοῦ σιταριοῦ ποῦ καθ'
ἡμέραν ξεφορτόνουν ἀπ' τὸν Δούναβιν' ἀλλὰ οἱ
συντεχνῖταί μου μ' ἐφοβέρισαν πῶς θὰ μὲ πετά-
ξουν ἕς τὸν ποταμὸν, ἂν δὲν φύγω. Δέκα πέντε ἡ-
μέρας ἔτρεχα ζητῶν ἐργασίαν καὶ κυττάξετε τί
γέρια δυνατὰ ὅπου ἔχω' ἀλλὰ παντοῦ μ' ἐδίω-
ξαν ἢ μ' ἐγέλασαν. Τί νὰ κάμω καὶ ἐγὼ τότε;
θέλων καὶ μὴ θέλων ἀναγκάσθηκα νὰ διακονεῦσω
καὶ μὲ συνέλαβεν ἡ ἀστυνομία.

Ἐλάλει δὲ μετὰ γοργότητος καὶ εὐκρινῶς, καὶ
οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον, ἐν ᾧ μὰς
παρακάλει νὰ τὸν οἰκτερώμεν.

Ὁ δεσμοφύλαξ ὑπεσχέθη νὰ διηγήσῃ εἰς τὸν
προϊστάμενον, καὶ ἀφ' οὗ ἐκλείσθη ἡ θύρα τῆς
αἰθούσης, τὸν παρακάλεσα καὶ ἐγὼ νὰ μεσολα-
βῆσῃ ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς τέκνου τῶν Καρπαθίων
τοῦ ἀποπλανηθέντος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἡμετέρου
πολιτισμοῦ, ὅστις πολλὰς εἶνε βαρβαρότερος τοῦ
ἐπὶ τῶν ὁρέων καὶ τῶν δασῶν ἀγρίου βίου.

Ἀνέβην εἰς τὴν ἔξω τῆς θύρας περιμένουσάν
με ἀμαζὶν καὶ ἐφώνησα πρὸς τὸν ἀμαζηνάτην·

— Εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ προαστείου τοῦ Ἄλ-
σερ!

[Ἦστασι συνήματα].

Π. Ι. Φ.

Κατὰ τὴν ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις δια-
τριβὴν αὐτῆς ἡ διάσημος ἠθοποιὸς Σάρα Βερ-
νάρ ἔδωκεν ἑκατὸν ἐξήντα δύο παραστάσεις, ἀ-
πενεγκούσας καθαρὰν εἰσπραξίν 470,278 δολλα-
ρίων (περὶ τὰ 2,400,000 φρ.), ἐξ ὧν ἡ ἠθοποιὸς
ἔλαβεν 181,430 δολλάρια, ἧτοι περὶ τὸ 1,000,
000 φράγκα. Ἡ Σάρα Βερνάρ παρέστησεν ἐν δε-
καεννέα πολιτείαις τῆς μεγάλης Ὀμοσπονδίας
καὶ ἐν Καναδᾷ, διέτρεξε δὲ καθ' ὅλον τὸ διά-
στημα τῆς περιουσίας της, ἀπὸ τῆς ἐκ Γαλλίας
ἀναχωρήσεώς της, 18,821 μιλίων δρόμων.